

Tárgy IV/3155-2/2015számú beadvány kiegészítés

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti utca 35-45.

1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám:	10/3155-2/2015	
Érkezett:	2016 JAN 05.	
Példány:	1	Kezelőiroda: RL
Melléklet:	6 db	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Lábás István [REDACTED] szám alatti lakos az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alaptörvény O) cikke, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §- a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítvány kiegészítést

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy semmisítse meg a Kúria Pfv. I.21.264/2014/4. sorszámu és a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pf.21.591/2013/4. számú ítéletét, és állapítsa meg a PK 89. számú állásfoglalás, a közös gazdálkodás, és az alábbiakban kifogásolt bírói döntés alaptörvény-ellenességét, mivel sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését (tulajdonhoz való jog).

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. A Kúria a 2.Pf.21.591/2013/4. számú ítéletében a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság jogerős ítéletét hatályában fenntartotta.

A PK 89. állásfoglalását az ügyemben történt bírói döntést álláspontom szerint nem lehet alkalmazni, tekintettel arra, hogy demens személlyel eltartási szerződést nem köthettem, mivel [REDACTED] cselekvőképtelen volt. Olyan állapotban volt már mikor hozzám került, hogy csak akkor beszélt, ha kérdezték, akkor is inkább bólogatott, hangokat adott ki. Ritkán voltak tiszta pillanatai. Orvosi papírokkal alátámasztottam, hogy saját ellátását nem képes megoldani. Előadom, hogy ezt a személyt 13 évig eltartottam, természetesen - a szerződés tartalma alapján is - ellenszolgáltatás fejében.

II. Alaptörvény **XIII. cikk**

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

III. Lábás István vagyok. A Magyar Nemzeti Vagyonkezelő ellen 5 millió forint hagyatéki hitelező ígérennyel indítottam pert. Rácalmáson élek a szüleimtől örökölt, illetve ajándékba kapott ingatlanban, mely ingatlan kizárólagos tulajdonomat képezi. A volt feleségemmel együtt tartottuk el [REDACTED] 1996. év végétől egészen 2009. január hónapig, mikor is elváltam feleségemtől. A feleségem még az évben nálam lakott. [REDACTED] az év közepén

hirtelen stroke-ot kapott, pár napos kezelés után elhunyt. A feleségtől külön indítottam pert.

1. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 679. § (1), 586. § (1), 590. § (1) 201. § (1), Pp. 164. § (1), 163. § (3) 193. §. alapján a tényállások alapján hagyatéki hitelezői igényként benyújtott keresetemet részben elfogadták, és a bíróság 3.256.000,- Ft, azaz *hárommillió-kétszázötvenhatezer forint* tőkét és kamatokat ítélt meg.

Az alperes megtámadta az ítéletet, hogy bíróság tévesen alkalmazta azt, ugyanis én arról nyilatkoztam, hogy emberi kötelességből nyújtottam segítséget. Szerződéses jogviszony hiányában csak a gazdagodás szabályai szerint lehetett volna elbírálni az ügyet, ilyen gazdagodás azonban a nyújtott szolgáltatás jellegéből nem volt megállapítható, illetve ha volt is, akkor az életfenntartás céljára nyújtott szolgáltatás volt, melynek visszakövetelésére a régi Ptk. 362. §- a alapján nem lehetséges. Továbbá nem lett bizonyítva az sem, hogy az elhunyt házán történt beruházásokat saját vagyonomból fizettem meg, ugyanis úgy gondolta, hogy az elhunyt rokkantnyugdíja elég volt nemcsak az ellátásra, hanem családi házának fenntartására.

2. A másodfokú bíróság és a Kúria is elutasította a keresetemet a legfelsőbb Bíróság a PK 89. számú állásfoglalására hivatkozással, miszerint: „A megfogalmazott jogi álláspontot ugyanis a következőketes bírói gyakorlat, ám hosszabb ideje kiterjesztette a tartásra kötelezett hozzátartozók körén kívüli más személyekre is. Ennek megfelelően az örökhagyó részére más személy által nyújtott tartási jellegű szolgáltatások ellenértéke csak akkor minősül hagyatéki tartozásnak, ha a perben lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján aggálytalanul megállapítható, hogy tartás örökségi juttatás ígérete ellenében történt.” továbbá: „megállapítható volt, hogy néhai [REDACTED] [REDACTED] a részére nyújtott szolgáltatásokért a felperes, illetve volt házastársa javára a hagyatékából való részesítésük érdekében ígéretet nem tett. Ebből következően a felperes és volt házastársa szolgáltatásainak ellenértéke a 1959. évi IV. tv. (rég. Ptk.) 677. § (1) bekezdés C) pontja alapján nem minősíthető hagyatéki tartozásnak. Ebben a vonatkozásban ugyanis örökhagyó akarata a meghatározó, és ezen nem változtat az a körülmény sem, ha a kezdetben ingyenesen, ellenszolgáltatás nélkül nyújtott tartásért, gondozásért utóbb a felperes mégis ellenszolgáltatást remélt, mert örökségi juttatás ígéretének hiányában ez a várakozása nem volt megalapozott.” A tartási szolgáltatáson kívüli egyéb juttatások (öröklési költség, közjegyzői költség, villany visszakötési költség, csatorna, stb.) tekintetében megállapították, hogy mindezt néhai [REDACTED], volt feleségem és én közös gazdálkodás során fedeztük, amely kizárja, hogy annak részesei valamelyikük számára teljesítsen.
3. Tehát a másodfokú bíróság a keresetemet elutasította, az eljárás alatt törvénytörően hallgatta ki volt feleségemet mint tanút, továbbá nem az alperes által beadott fellebbezés szerint vizsgálta.
4. Ezt követően a Kúriánál felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be, sérelmeztem a tanú kihallgatásának körülményeit. A tényeket ellenem fordítva vázolták fel, példának okáért anyósom nem fizetett néhai [REDACTED] [REDACTED] bérleti díjat, mikor lakott pár hónapot a házában. Nem azt értelmezték belőle, hogy én még az anyósomnak sem tudtam szállást biztosítani azért, mert néhai [REDACTED] [REDACTED] elfoglalta az erre szolgáló

helyiséget, hanem azt, hogy mi kihasználtuk [REDACTED] [REDACTED]. A volt feleségem nem vallott ellenem, tanúvallomásából kiderült, hogy a bíróságnak az eljárás alatt mindenben igazat nyilatkoztam. Felhívtam a figyelmét a Kúriának arra, hogy demens, beszélni nem tudó személyről van szó, ennek okán azon megállapítás, hogy közösen gazdálkodtunk, fogalmilag kizárt, az nem felel meg a valóságnak.

5. A Kúria is elutasította felülvizsgálati kérelmemet ugyanazon indokokra hivatkozva, mint a Székesfehérvári Törvényszék.
6. Hozzá kívánom tenni egyébként, hogy amikor a felülvizsgálati kérelmemnek a Kúria nem adott helyet, felfoghatatlan volt számomra. Sok ügyvédnek küldtem el a peranyagomat, és mindenki felháborodva mondta, hogy velem szemben nagy igazságtalanság történt.

A másodfokú bíróságon a bírók olyan kérdéseket intézett felém, melyekből álláspontom szerint az derül ki, hogy azt sem tudták, miről tárgyaltak. Például megkérdezték, hogy volt-e pénzem eltartani [REDACTED] [REDACTED] pedig ott volt 15 évre visszamenőleg lekérve a NAV.-tól az igazolás, ami bizonyította ennek tényét. Behívták a volt feleségem tanúnak, mikor kértem tekintettel arra, hogy perben és haragban állunk, ne hívják. Mikor volt feleségem megjelent, ő szintén jelezte, hogy perben állunk, nem tud harag nélkül nyilatkozni, gyűlölet van benne, és nem is szeretne. A bíró nagyon durván rászólt, hogy márpedig maga nyilatkozni fog, álljon oda, ha nem nyilatkozik, a bíróság megbünteti.

IV. Az elsőfokú bíróságon nyilatkoztam arról (és ugyanezt nyilatkozta volt feleségem a másodfokú bíróságnak), hogy néhai [REDACTED] [REDACTED] édesanyja halálát követően elméje elborult, az utcán kóborolt, kéregetett. Mikor jött a tél, látva, hogy nincs tüzelője, nincs jövedelme, befogadtam a házamba. Pár hónap múlva (2007. január) az önkormányzathoz fordultam, hogy intézkedjenek az elhelyezéséről, ugyanis nálunk van, de nem a mi dolgunk őt ellátni, és nem akarjuk gondozni.

Azt mondták, intézkedni fognak ez ügyben.

Hozzáteszem egyébként, hogy az önkormányzatnak törvény szerint 60 napon belül vagy el kellett volna otthonba helyezni, vagy gyámnak kijelölnie.

Megkaptuk az értesítőt, miszerint az önkormányzat a sárbogárdi nyugdíjas otthonba akarta utalni fizetés ellenében. Fizetni nem tudott volna néhai [REDACTED] [REDACTED] mert akkor még nem rendelkezett semmi jövedelemmel. Az önkormányzat nem volt hajlandó állni a költségét az otthonba való elhelyezésnek, amit hivatalos irattal igazoltam. A sárbogárdi otthon demens személyek ellátására nem alkalmas, így elutasította a befogadást.

Amíg az önkormányzat intézkedésére vártunk, néhai [REDACTED] [REDACTED] - akkor még jobb állapotban volt, tudott kommunikálni, voltak tiszta pillanatai - kijelentette, hogy szeretne nálunk maradni, mert neki itt nagyon jó. Ekkor volt feleségem és néhai [REDACTED] úr 2007 januárjában ismét bement az önkormányzathoz. Ott néhai [REDACTED] [REDACTED] kijelentette, hogy nálunk akar maradni, azt szeretné, hogy nálunk legyen elhelyezve. [REDACTED] [REDACTED] ott aláírta gondnokság alá helyezéséről szóló jegyzőkönyvet, és írt saját kezűleg egy tartásra irányuló nyilatkozatot. Ki akartak jelölni gyámnak, de ez félbe maradt. Soha nem kaptam [REDACTED] [REDACTED] után sem ápolási

díjat, sem semmiféle segílyt. Az önkormányzat soha nem nyújtott támogatást. Állandó felügyeletet igényelt, így 13 évig nem mehettem el 1 napnál hosszabb időre otthonról. Én abban a tudatban voltam, hogy én vagyok az eltartója, hisz azt mondták az Önkormányzatnál.

A bíróság azt feltételezte rólam ezek után, hogy mindezt jó szívből tettem. Jóságú ember vagyok, de sosem voltam semmiféle alapítvány tagja, nem adományozok, nem dolgozok senkinek ingyen. Vállalkozó vagyok.

A fent előadottak okán álláspontom szerint egyértelműen kiviláglik, hogy én kizárólag 1-2 hónapig kívántam segíteni ■■■ Urat. Addig, amíg az önkormányzathoz fordultam, addig szívességből gondoztam. Álláspontom szerint a bírónak látnia kellett volna, hogy az önkormányzathoz fordulás után, mikor kértem, hogy helyezték el intézetben, utána már az ápolását nem jószívúségből tettem. Az önkormányzattól azt az ígéretet kaptam, hogy az elhelyezés fejében kihelyeznek gyámnak, és én vagyok az eltartója ■■■ ■■■-nak. 13 évig nem gondoz valaki egy idegent szívességből. 39 kg-os volt, mikor hozzám került, és 100 kg felett volt, mikor hirtelen 51 évesen stroke-ban meghalt. Egyidősek voltunk, nem számítottam arra, hogy ilyen fiatalon meghal. A bíróságon a tartás tényét, tanúkkal, hatósági bizonyítvánnyal igazoltam, mint ahogy azt is, NAV igazolással, hogy volt miből eltartanom, hogy jóval többre került, mint amennyi jövedelme volt. A házának gondozását, az édesanyjának temetési költségeit hivatalos irattal alátámasztottam.

Az első fokú bíróság részére demens személyeket gondozó intézetből kértünk kimutatást, hogy mennyibe került az eltartása egy személynek. Az utolsó 5 évet tudták kimutatni, amely utolsó évben 92 ezer forint volt, előtte évről évre nőtt az összeg, egészen 122 ezer forintig. A tendencia alapján az előtte lévő években ettől még magasabb összegek lehettek. Ennek ellenére az első fokú bíróság megállapította ■■■ ■■■ eltartását havi 75 ezer forintban, amit el is fogadtam, bár ■■■ Úr nemcsak alapellátásban részesült, hanem kávé, napi 2 doboz cigit is kapott, mert ha nem kapta meg, ütötte vassal a fejét. Az eltartásán kívül ott volt a háza, amit szintén gondoznom kellett, fejlesztéseket is hajtottam végre rajta. Mikor hozzánk került néhai ■■■ ■■■ árverezésre volt kitűzve a háza rengeteg hátraléka miatt. Ha nem fizetem ki tartozásait, nem maradt volna utána ház az államra. Vissza kellett köttetnem a villanyt, közben csatornáztak, azt is ki kellett fizetnem, rendszeresen füvet nyírtam, és az édesanyja temetési költségét is én fizettem ki, amit lehetett számlákkal bizonyítottam a bíróságnak. Mivel ■■■ ■■■ Úr jövedelme nem volt elég a megélhetésére sem, így logikus, hogy, a saját pénzemet tettem bele a házba, így a ház értéke nőtt.

A közös gazdálkodás tényét a pénzkezelés módja nem érinti. Ezt egy Legfelsőbb Bíróság által hozott döntés mondta ki.

Az megfelel a valóságnak, hogy volt feleségem vette fel a nyugdíját, azonban ő volt az, aki mosott rá, én ettettem, fürdettem, tehát őt kiszolgáltam, ő viszont nem tett semmit. A közös gazdálkodásban nemcsak a pénz fontos, hanem a munka is. Több alkalommal, orvosi irattal igazoltam, hogy ■■■ ■■■ Úr saját ellátására nem volt képes, nem tudott gazdálkodni. E körben nyomatékosan hangsúlyozni kívánom, hogy álláspontom szerint demens személy nem tud gazdálkodni, így a közös gazdálkodás megvalósítása fogalmilag kizárt.

Előadom továbbá, hogy a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a lényeges tény, körülményt is, hogy ■■■ ■■■ Úrnak egy darabig nem is volt jövedelme.

Nem voltak tisztában az eljárás anyagával, hisz ott egyértelműen kimutatták, hogy nyugdíjból nem tudtam volna őt eltartani is, és a házát is rendbe tenni (rezsi akkor is van, ha nem használja senki, a ház állagát is meg kellett őrizni, stb.) Ha azt számoljuk, hogy valakinek például havi 75 ezer forint az ellátása, és kap 52 ezer forint nyugdíjat, akkor logikus, hogy havonta 22 ezer forinttal adós marad a másik részére. És logikus, hogy az én jövedelmemből lett a különbözet fedezve, ugyanis ■■■ ■■■ nyugdíján kívül más jövedelemmel nem rendelkeztem, csak én rendelkeztem jövedelemmel. Továbbá ebből következik, hogy a házára költött összegeket is az én jövedelmemből tudtam kifizetni. A jövedelemem, az én tulajdonom, amihez jogom van. A jövedelmemből kifizetett értékeket, megvásárolt építőanyagok stb. amit a házba fektettem, az is az én tulajdonom. Tekintettel arra - fentebb hivatkoztam rá -, hogy nem csak alapellátásban részesült, így a bíróságnak figyelembe kellett volna vennie, hogy nekem pluszkiadásaim merültek fel néhai ■■■ kapcsán. A törvény is kimondja, szolgáltatásért ellenszolgáltatás jár.

Álláspontom szerint egy bíró nem hozhat olyan döntést egy demens, beszélni, gondolkodni nem tudó emberrel kapcsolatban, hogy neki nyilatkoznia kellett volna, hogy házát, vagyonát nekem adja, erre értelmi fogyatékosága miatt egyébként is alkalmatlan volt. A másodfokú bíróság, valamint a Kúria is azzal indokolt, hogy: „...nem hangzott el az örökség ígérete”.

A jogszabály úgy mondja ki, hogy (677. §) „öröknyújtó akarata a meghatározó” (PK 89.) „tartás örökségi juttatás ígérete ellenében”, tehát akarat, ígéret. Az sehol nincs rögzítve, hogy azt ki kell mondani, egy demens beszélni nem tudó személytől ez el sem várható, így álláspontom szerint annak ráutaló magatartását szükséges figyelembe venni.

Ha az a demens személy megbízza eltartójában annyira, hogy rábízta nyugdíját, jövedelmét, akkor logikus, hogy a vagyonát is rábízna. Ha az a demens személy, annyira fél mindenkitől, hogy nem mer kimenni a házából, mert mindenkitől fél, viszont nálam mindig mosolygott, megszeretgetett férfi léte, hagyta, hogy megfürdessem, levágjam a haját, körmét, és szeretettel nézett rám, akkor logikus, hogy nekem adta volna mindenét. Senkitől nem kapott szeretetet, csak tőlem.

Ha megkérdeztem volna, hogy eladhatom-e a házad, vagy nekem adod-e a házad, igent mondott volna, sőt szerződést is aláírt volna, és az ebből befolyt összeget nekem adta volna. Előadom, hogy ■■■ ■■■ mikor magamhoz vettem, átadta a lakásának kulcsait, ezt a lényeges körülmény is elkerülte a Kúria figyelmét. Álláspontom szerint ez másképp nem értelmezhető, mint egyfajta ígéretnek, akaratnak, tekintve, hogy ezzel rám bízta házát. Ettől kezdve ő nem foglalkozott a házával, nem akart oda menni.

V. Néhai ■■■ ■■■ ak hozzátartozója nem volt, cselekvőképtelen, demens személyként eltartási szerződést nem köthetett, tekintettel arra, hogy szerződéskötési képességében akadályozva, korlátozva volt. Így elestem az örökléshez való jogtól.

Néhai ■■■ ■■■ hirtelen halálakor a közjegyző előtt hagyatéki hitelezői igényt nyújtottam be.

A Magyar Nemzeti Vagyonkezelőnek, ■■■■■ örökösének peren kívüli egyezséget ajánlottam, melyet az elutasított azzal, hogy csak törvény által meghozott ítélet alapján fizethet.

A Székesfehérvári Járásbíróságon, pert indítottam 5 millió forint összegre vonatkozó hagyatéki hitelezői igényt nyújtottam be. Részben pert nyertem, **3.256.000,- Ft**, azaz **hárommillió-kétszázötvenhatezer forint** tőkét, valamint ennek 2009. június 11. napjától a kifizetés napjáig járó jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamatot ítélt meg a bíróság részemre.

A Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság a keresetemet elutasította, majd a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét fenntartotta.

VI. Előadom, hogy 5 éve megörökölte a MNV néhai ■■■■■ házat, amit 13 évig én újítottam, én tartottam kemény munkával rendben. A ház mikor ■■■■■ megörökölte édesanyjától, 500 ezer forintot, mikor elhalálozott akkor 9,4 millió forintot ért. Jelenleg a ház kezd összedőlni, félméteres gaz van benne, a ház düledezik, értéktelen. Nap mint nap látom, hogy vész kárba a keservesen elvégzett munkám, a ráköltött pénzem.

VII. Alkotmányjogi érvelésem az Alaptörvény XIII. Cikk (1) bekezdésén alapul. Álláspontom szerint a tulajdonhoz való jogomat sérti a jogerős ítélet, és nem foghat helyt a felülvizsgálati döntés sem. Tulajdonhoz való jogom alapvetően amiatt sérült, mivel az elutasító ítéletekben foglaltak szerint nem formálhatok igényt arra a tartási szolgáltatási ellenértékre, melyre vonatkozóan mindent megtettem, hogy azt megkaphassam. Az, hogy a tartott személy nem volt teljesen cselekvőképes, az az eljárás adataiból kiderül, és az is, hogy tartásra irányuló akarata volt. Az, hogy vele tartási szerződést kössék, ez kizárólag hibás tanács (önkormányzat részéről) okán maradt el.

A körülményekből egyértelműen kiderül, hogy magam, és volt feleségem tartást nyújtottuk ■■■■■ részére.

Egyértelműen megállapítható volt, hogy ■■■■■ Úr nyilatkozott, hogy akarja, hogy gondozzam, elartsam. A tartást elvállaltam, ezt tettem, és a bizonyítékok tanúsították. És a házának kulcsai átadásával, az örökség ígérete is megvalósult. Tudta, hogy járok javíthatni, fűvet nyírni, de ő úgy tekintette, hogy az már az enyém, őt már nem érdekelte az a ház.

A Bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tény, hogy néhai ■■■■■ Úr mikor befogadtam, akkor még annyira tiszta volt az elméje, hogy tudta hol van a háza, tudta, hogy van egy háza, volt kulcsa, bezárta a házat, tudott pár szót mondani, tehát még voltak berögződött cselekményei, és voltak tiszta pillanatai. Bíróság kihallgatta tanúként az Önkormányzat dolgozóját, aki

Ilyen tiszta pillanatában mondta, hogy nálam akar maradni, ment be az önkormányzathoz, írta meg nyilatkozatát, és ilyen tiszta pillanatában adta nekem a kulcsát, mint egy örökségi ígéret annak fejében, hogy én gondoskodom róla.

Az Alaptörvény kommentárja alapján:

„Márpedig nem érinti az alapjog korlátozhatatlan lényegét az olyan törvényi szabályozás, amely a korlátozást valamely más alkotmányos jog teljesítése és garantálása érdekében alkalmazza, tehát ha a korlátozást valamilyen más alkotmányos jog biztosítása elkerülhetetlenül szükségessé teszi, feltéve, ha a korlátozás e jog biztosításával - mint alkotmányos céllal - arányban áll és azt nem lépi túl. (2299/B/1991. AB határozat)”

Az én esetemben azonban nincsen más, védendő alapjog, sőt, más alapjogok megsértése – továbbiakban részletezve – teremtett olyan helyzetet, hogy tulajdonhoz illetve örökléshez való jogom sérült. Álláspontom szerint a tartással kapcsolatosan tulajdonhoz való jogom sérült, míg hagyatéki hitelezőként az örökléshez való jogomtól estem el, illetve fosztottak meg attól az eljáró bíróságok.

VIII. Hivatkozom továbbá az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdésére, a XIX. cikk (1)-(2) bekezdéseire és a XXII. cikk (2) bekezdésére, melyek szerint:

XV. cikk:

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

XIX cikk:(1) *Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegyiség, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.*

(2) Magyarország a szociális biztonságot az (1) bekezdés szerinti és más rászorulóknak esetében a szociális intézmények és intézkedések rendszerével valósítja meg.

és

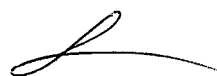
XXII. cikk: (2) *Az emberhez méltó lakhatás feltételeinek a megteremtését az állam és a helyi önkormányzatok azzal is segítik, hogy törekszenek valamennyi hajlék nélkül élő személy számára szállást biztosítani.*

Hivatkozom az alaptörvény kommentárjára a szociális biztonságról:

„Rögzíti az állam azon szándékát, hogy minden magyar állampolgárnak megteremtse a szociális biztonságot. Ennek érdekében azon élethelyzetekben, amikor - gyermekének születése, egészségi állapotának időleges vagy végleges romlása, hozzátartozójának vagy munkalehetőségének elvesztése miatt - a megélhetéséhez szükséges javak előteremtésére nem képes, valamennyi állampolgár jogosult törvény szerinti állami segítséget igénybe venni.

Az állami szociális intézmények és intézkedések igénybevételére nem csupán a nevesített élethelyzetekben levőket, hanem mindazokat feljogosítja, akiknek erre szükségük van. Mivel azonban a rászorultság megszüntetése általánosan csak az egyén és az állam közös erőfeszítésével lehetséges, lehetővé válik az olyan törvényi szabályozás, amely a szociális intézkedést igénybe vevő ezen törekvéséhez kapcsolja az intézkedés tartalmát vagy annak mértékét”.

továbbá:

„A szociális biztonság, illetve a szociális jogok a második generációs jogok körébe tartoznak, amelyek jellegüket tekintve lényegesen különböznek az első generációs jogoktól. Míg az utóbbiak esetében ugyanis az állam feladata elsősorban ön maga korlátozása és a tartózkodás, addig a második generációs jogok már az állam aktív szerepvállalását vonják maguk után azzal, hogy bizonyos esetekben a jogok egyes aspektusai ugyanígy tartózkodási kötelezettséget rónak az államra például a művelődéshez való jog esetében. Az állami beavatkozás célja alapvetően kettős jellegű: egyrészt a kiegyenlítést szolgálja a gyengébb fél oldalán, másrészt anyagi eszközöket biztosít különböző szempontok alapján.”

valamint:

„A klasszikus szerkezetű jogok és a szociális jogok közötti különbség kapcsán az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg. A szociális biztonsághoz való jog esetében az alapjogi viszony az egyén javára az államot tevésre, pozitív cselekvésre kötelező igényt fogalmaz meg meghatározott körülmények bekövetkezése esetén. Más szóval az állam éppen az egyén magánszférájába való behatolásra egyenesen köteles, hiszen kötelezettségének lényege éppen ez. Az állam tehát fogalmilag nem hatolhat be alapjogkorlátozás címén - és a hagyományos alapjogok esetében kidolgozott fenti módszertan szerint - az egyén cselekvési szabadságába, mivel már eleve fogalmilag benne van.”

Ennek okán nem nekem és volt feleségemnek kellett volna tartást biztosítani ■■■■■ részére, hanem állami ill. önkormányzati feladatot vállaltunk át. Ezt jól mutatja az eljárás során az, hogy az önkormányzat tudott ■■■■■ sanyarú helyzetéről, mégsem tettek semmit, gyakorlatilag „kiszervezték” ellátását, melyért a megfelelő ellenértéket az állam illetékes szervei mégis elutasítják. Az elsőfokú bíróság döntésében megítélt összeg is csak egy része, a valóban belekerült összegből, hisz a házon történt festés, fűnyírás és egyéb javítgatásokról nem tudtam számlát bemutatni, a munkadíjamat nem számolták fel, és a gondozásnál is csak néhai ■■■■■ kiadásait számolták, a gondozásomért járó összeget nem. Ettől függetlenül elfogadtam, nem voltam tehetetlen. Mégis a másodfok, és a Kúria elutasított.

IX. Nekem csak az volt a köszönet, miután eltartottam egy embert, beleöltem rengeteg munkát, és pénzt egy házba, hogy a bíróság 300.000,- Ft, azaz *háromszázezer forint* perköltségre megbüntetett. Lelkileg ezt nem tudom feldolgozni.

Előadom, hogy a keresetlevellel megindított polgári peres eljárásban jogerős ítélet született, illetve rendkívüli perorvoslatra (felülvizsgálat) is sor került. Az ügyben további jogorvoslati lehetőségem nincs, illetőleg valamennyi jogorvoslati lehetőséget kimerítettem. Az alapügyben félként (felperesként) voltam érintett, indítványozási jogosultságom felperesi minőségem alapul.

Tájékoztatam a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az ügyben nincs folyamatban jogorvoslati eljárás a törvényesség érdekében, sem perújítási eljárás.

A jogerős ítéletet 2015. augusztus 12. napján vettem kézhez postai kézbesítés útján. Alkotmányjogi panasz indítványomat a törvényes határidőben az Abtv. 30. § (2) bekezdése szerint nyújtottam be.

Nyilatkozok továbbá, hogy az indítványban, illetőleg mellékletben szereplő adataim kezeléséhez, illetőleg a határozat kapcsán történő nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

Az eljárás az Abtv. 54. § (1) bekezdése alapján illetékmentes.

Rácalmás, 2015. december 22.

Tisztelettel:

László István

indítványozó